

Найденчо.

Въ цѣлото село само мене казватъ Найденчо. Нито дѣдо, нито вуйчо, нито никой нашъ сродникъ се казва така. Често ме питатъ на кого съмъ кръстенъ, а самъ азъ не зная, какво да отговоря. Днесъ попитахъ баба и тя ми каза следното:

Ималъ съмъ и други братчета и сестричета, но тѣ измрѣли, още когато били малки. Когато съмъ се родилъ, мама много се страхувала да не умра и азъ. Събрали се роднинитѣ и решили да ме „хвърлятъ“.

Облекли ме хубаво. Повили ме съ нови и топли пелени и ме дали на баба. Тя излѣзла извънъ селото и ме сложила на срѣдъ кръстопжтъ, а сама се скрила наблизу въ храстълака. Стояла и гледала, кой ще ме намѣри.

Следъ дълго чакане, задалъ се турчинъ на хубавъ черъ конъ. Баба много се изплашила, да не би той да ме убие, но пакъ се спотайвала.

Турчинътъ, като доближилъ и видѣлъ на пжтя дете, слѣзълъ отъ коня, зелъ ме и дълго ме разглеждалъ. Когато се готвилъ да се качи на коня и ме отнесе, баба изкочила отъ храстълака.

Тя казала, че ме хвърлила на пжтя, защото на мама не се задържали — мрѣли децата. И обичая билъ такъвъ, че който ме намѣри, трѣбва да ме кръсти, та да не умра и азъ.

Турчинътъ като чулъ това, засмѣлъ се и казалъ, че е съгласенъ да се счита мой кръстникъ, но другъ да отиде въ черква да ме кръсти. Той запиталъ, какво име ще ми турятъ.

— Найденчо, отговорила баба, защото бѣ хвърленъ и пакъ намѣренъ. По нашиятъ обичай, аго, така наричаме такива деца.

Разчуло се не само въ наше село, но и въ околнитѣ, че турчинъ ме е намѣрилъ и той ще ми се счита кръстникъ.

Дошли на кръщението ми много хора. Агата ми изпратилъ хубави подаръци. Било, казва баба, много весело. Радвало се цѣлото село, защото, гдето имало такова дете — имало и шастие.